

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

Ἁγιορείτου

ΟΝΤΩΣ “ΑΞΙΟΚΑΤΑΚΡΙΤΟΣ” ΚΑΙ “ΣΑΛΠΙΓΕ ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΣ”...

Ἡ ἀντορθόδοξος διακονία Ἀθηναγόρου τοῦ Α' συνεχιζομένη πιστῶς
ἐν τῷ προσώπῳ Δημητρίου τοῦ Α'.

Ἀναίρεσις ἐπισήμων πατριαρχικῶν ἐνεργειῶν καὶ κειμένων δι' ὧν προδί-
δεται ὁ Ἀποστολοπαράδοτος θησαυρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΑΘΗΝΑΙ 1975

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

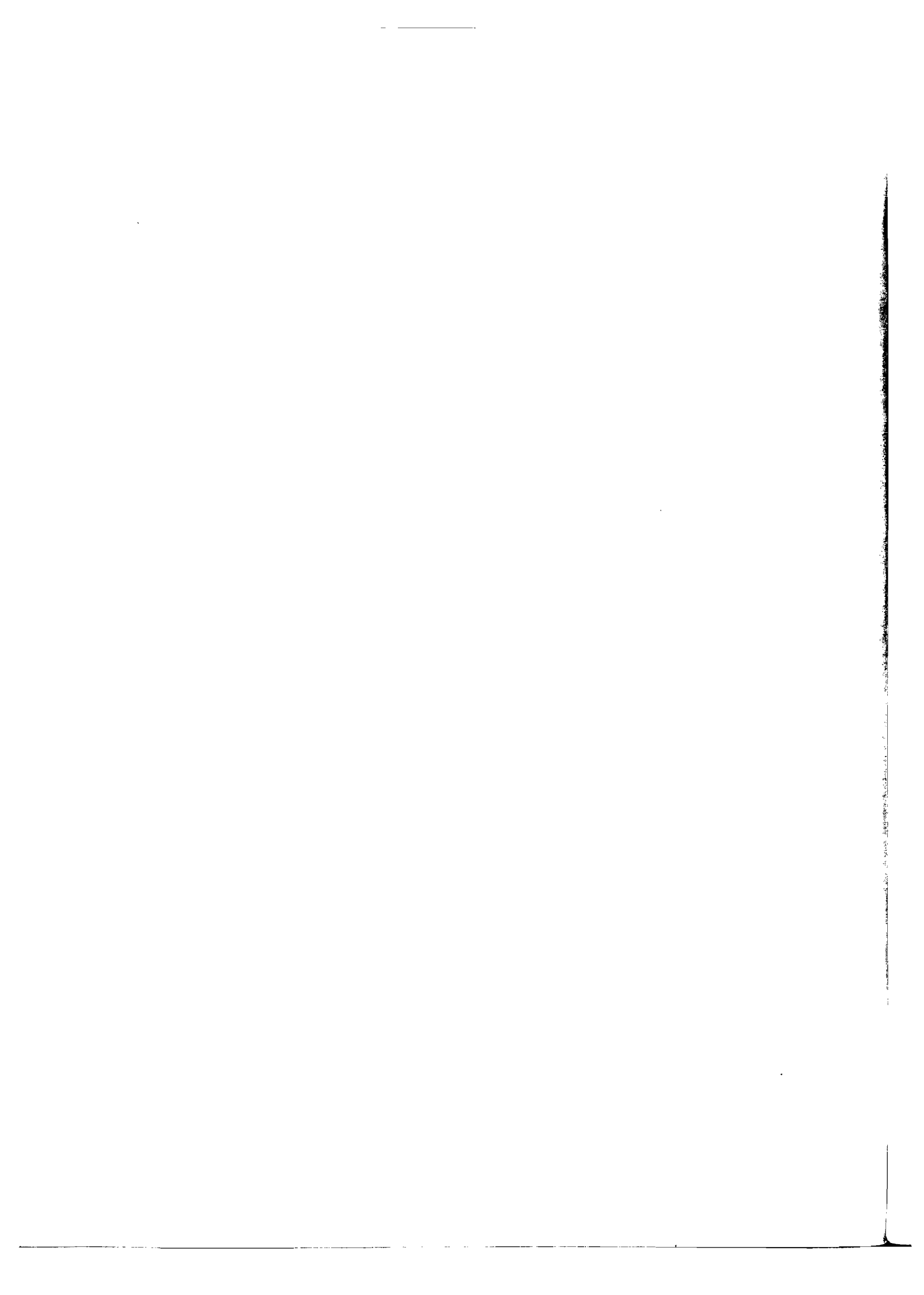
Ἁγιορείτου

ΟΝΤΩΣ “ΑΞΙΟΚΑΤΑΚΡΙΤΟΣ” ΚΑΙ “ΣΑΛΠΙΓΕ ΚΑΚΟΔΟΞΙΑΣ”...

Ἡ ἀντορθόδοξος διακονία Ἀθηναγόρου τοῦ Α' συνεχιζομένη πιστῶς ἐν τῷ προσώπῳ Δημητρίου τοῦ Α'.

Ἀναίρεσις ἐπισήμων πατριαρχικῶν ἐνεργειῶν καὶ κειμένων δι' ὧν προδίδεται ὁ Ἀποστολοπαράδοτος θησαυρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας.

ΑΘΗΝΑΙ 1975

Εἰς τὰ ὑπ' ἀριθμ. 191/2 καὶ 200 φύλλα τοῦ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» ἐδημοσιεύθησαν δύο συνεργασίαι ἀνωνύμου τινὸς «θεολόγου» ὑπὸ τοὺς τίτλους: «Ἀξιοκατάκριτος;» καὶ: «Σάλπιγξ τῆς Ὁρθοδοξίας;». Διὰ τῶν ἀνωτέρω ἀρθρῶν ὁ κ. «θεολόγος» (πρόκειται περὶ τοῦ ἀρχιμ. π. Μελετίου Καλαμαρά, ὅστις περαιτέρω χάριν συντομίας θὰ σημειοῦται ἐνίστε ὡς «Θ») ἐπιθυμεῖ οὐ μόνον ν' ἀμνηστεύσῃ τὸν Πατριάρχην κ. Δημήτριον ἐκ τῆς εὐθύνης διὰ τὴν μέχρι σήμερον ἀντορθόδοξον διακονίαν του, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἀναβιβάσῃ εἰς τάξιν ὁμολογητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας! Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ δὲν δειλιᾷ νὰ ὀμιλήσῃ περὶ: α) «κρίσεων πρὸ καιροῦ» γενομένων «ἀπὸ ἀνθρώπους μὴ καλῶς πληροφορημένους καὶ μὴ γνωρίζοντας ὀλόκληρον τὴν ἀλήθειαν» περὶ Δημητρίου καὶ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ, β) μὴ δεούσης προσοχῆς τῶν ἐπικριτῶν τοῦ Πατριάρχου εἰς «τὰ παραδείγματα τῶν πατέρων», ὡς π.χ. τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ ἁγίου Γερμανοῦ Κων/λεως, γ) τῆς ἀνάγκης ἀξιολογήσεως τοῦ Πατριάρχου οὐχὶ «ἀπὸ τὸ πρὸς τοὺς μουσουλμάνους μήνυμα ἐπὶ τῷ μπαϊραμίῳ αὐτῶν, οὔτε ἀπὸ τὸ μήνυμά του πρὸς τὸν πάπαν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ἀρχιερατείας του, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς δηλώσεις του περὶ «οἰκουμενισμοῦ» καὶ διαλόγου» καὶ δ) τῆς ἀνάγκης ἀξιολογήσεώς του «ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸ μήνυμά του - προσφώνησιν πρὸς τὸν καρδινάλιον κ. Βίλλεμπράνς ἐν Κων/λει».

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, μὲ ὀδηγὸν τὰς ἀνωτέρω προτάσεις τοῦ κ. Θ. θὰ ἐπιχειρήσωμεν κατωτέρω, ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ —, μίαν ἀντικειμενικὴν ἐξέτασιν τῶν πατριαρχικῶν ἔργων καὶ λόγων, προκειμένου ὅπως ἐπιτευχθῇ μία «δικαία καὶ οὐ κατ' ὄψιν κρίσις» τῆς δραστηριότητος τοῦ παναγιωτάτου.

Αἱ πρὸ καιροῦ κρίσεις

Διατί ὅμως αἱ κρίσεις τῶν πιστῶν θεωροῦνται «ὡς πρὸ καιροῦ» γεγόμεναι;

Ὁ πατριάρχης Δημήτριος δὲν ἤρχισεν «νὰ βαθμολογῆται» καὶ ἐξετάζεται ἀπὸ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1972, ὅτε τὸ πρῶτον ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1962, ὅτε δηλαδὴ ὁ προκατόχος του Ἀθηναγόρας ἤρχισεν τὰ μεγάλα του «ἀνοιγματα» πρὸς τὴν Δύσιν, τὰ ὁποῖα καὶ ὁ κ. Θ. θεωρεῖ ὡς «ἀνοιγματα ὀδυνηρῶν πληγῶν εἰς τὸ ἄμωμον σῶμα τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας»!

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀνωτέρω δεκαετίας ὁ Ἀθηναγόρας ἐπρόδιδε «τὴν ὑπ' οὐρανὸν Ὁρθοδοξίαν», οὐδεμίαν διῶδον σημασίαν εἰς τὰς διαμαρτυρίας τῶν ὀλίγων εὐσεβῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι ματαίως προσεπάθουν νὰ τὸν ἀναχαιτίσουν ἀπὸ τὴν φρενήρη πορείαν του τῆς πρὸς πάντας ἀγάπης. Καὶ ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν καθολικὴν κρίσιν τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ «καλοῦ» κ. Θ., ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας «ἐγελάσθη» καὶ «ἠπατήθη» εἰς τὰς προβλέψεις του, μηδὲν λαδῶν ἐξ ὅσων ἠλπίζεν ἐκ μέρους τοῦ παπισμοῦ, πῶς εἶναι δυνατόν ἢ «κακὴ αὕτη παράδοσις», τῆς ὁποίας ὑπῆρξε δημιουργὸς καὶ πατήρ, νὰ παραδλεπεται τὴν σήμερον τοσοῦτον ἀφελῶς, ἵνα μὴ εἴπωμεν ἐγκληματικῶς, ὑπὸ τοῦ διαδόχου τοῦ Δημητρίου τοῦ Α'; Ἀπόδειξις, ὁ ἐνθρονιστῆριος λόγος τοῦ ἀνδρός. Διατί δὲν ἐδιδάχθη ἐκ τῆς ἀνωτέρω «κακῆς παραδόσεως» ὅτι δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῇ (;) ὁ Ἀθηναγόρας, ὅστις κατὰ τοὺς λόγους τοῦ κ. Θ. «ἐφαντάσθη ὁ δυστυχῆς ὅτι θὰ μετέβαλε εἰς ἀρνία τοὺς λύκους;» Ἀπλούστατα διότι ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΚΑΙ Η ΠΡΟΘΕΣΙΣ τοῦ ἀνδρός ἦσαν κ α ι ε ι ν α ι ἢ συνέχισις τοῦ ἔργου τοῦ προκατόχου του, ἀνεξαρτήτως ἀν προδίδεται δι' αὐτῶν «ἢ ὑπ' οὐρανὸν Ὁρθοδοξία»!... Παραθέτομεν ἐνδεικτικῶς τμήμα τοῦ ἐνθρονιστηρίου του λόγου:

«Καὶ διαδηλοῦμεν τὴν ΠΡΟΘΕΣΙΝ ΗΜΩΝ, ὅπως, ἐν πιστότητι πρὸς τὴν ἄχρι τοῦδε γραμμῆν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀ κ ο λ ο υ θ ἦ σ ω μ ε ν τ ῆ ν ἀ γ ί α ν κ α ι

μεγάλην γραμμὴν τοῦ
μεγάλου προκатоχου
ἡμῶν, τοῦ ἀουδίου Οἰκ. πατρι-
άρχου Ἀθηναγόρου τοῦ Α'...»!

Συνεπῶς ὡς «ἐσίγα» κατὰ τὴν δεκαετίαν
1962-72, ὅτε παρηκολούθει
ἀπλῶς τὴν τελουμένην προδοσίαν, οὕτω
καὶ κατὰ τὴν ἔναρξιν τῆς δραστηριότητός
του ὠμίλησε παρομοίως, ἐξαγαγὼν εἰς φῶς
τὰ κρυπτά τῆς καρδίας του... Τὸ ὅτι δ'
ὄντως ἐφάνη πιστὸς ἀκόλουθος τῆς «ἁγίας
γραμμῆς» τοῦ Ἀθηναγόρου, ἐφαρμόσας ἐ-
πακριῶς τὰς ἀνωτέρω δηλώσεις του, θ'
ἀποδειχθῆ κατωτέρω σαφέστατα.

Τὰ παραδείγματα τῶν Ἁγίων Πατέρων

Ἐν πρώτοις δεόν νὰ σημειωθῆ ὅτι ὄν-
τως προσεφωνήθη ὁ κακόδοξα φρονῶν καὶ
κηρύττων Νεστόριος «εὐλαθέστατος» καὶ
«θεοσεβέστατος» εἰς τὰς πρὸς αὐτὸν ἐπι-
στολάς τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρεί-
ας. Πρέπει ὅμως ἐξ ἴσου νὰ τονισθῆ ὅτι
αἱ ἐπιστολαί, αἵτινες περιεῖχον τὰς ἀνωτέ-
ρω προσφωνήσεις, ἐγράφησαν ἐνῶ εὐρίσκει-
το εἰσέτι ἐπὶ τοῦ ὀρθοδόξου θρόνου Κων-
σταντινουπόλεως ὁ Νεστόριος, εἰς δὲ τὴν
τρίτην καὶ τελευταίαν μάλιστα ἐπιστολήν
του ὁ ἅγιος Κύριλλος δὲν φείδεται νὰ τοῦ
ἀπευθύνῃ καὶ τὰ κατωτέρω, καίτοι ἡ ἐπι-
στολή, ἣτις περιεῖχε ταῦτα, ἤρχιζε μὲ τὰς
λέξεις: «Τῷ εὐλαθεστάτῳ καὶ θεοσεβάστῳ
συλλειτουργῷ Νεστορίῳ...».

«Φανερῶς τοίνυν ἴσθι, ταύτην ἡμῶν
τὴν ἀπόφασιν, ὡς ἂν μὴ περὶ τοῦ
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τοιαῦτα κη-
ρύξης, ἅπερ καὶ ἡ Ρωμαίων καὶ ἡ Ἀ-
λεξανδρέων καὶ πᾶσα Καθολικὴ Ἐκ-
κλησία κατέχει, ὡς καὶ ἡ ἁγία ἡ κα-
τὰ τὴν μεγάλην Κων/λιν Ἐκκλησία
ἕως σοῦ κάλλιστα κατέσχε καὶ ταύ-
την τὴν ἀπιστον καινότητα, ἣτις ἐπι-
χειρεῖν χωρίζειν ἅπερ συνάπτει ἡ ἁ-
γία Γραφή, ΕΝΤΟΣ ΔΕΚΑΤΗΣ Η-
ΜΕΡΑΣ, ἡριθμημένης ἀπὸ τῆς ἡμέ-
ρας ταύτης τῆς ὑπόμνήσεως φανεραῖ
καὶ ἐγγράφῳ ὁμολογία ἀθετήσεως, Α-
ΠΟ ΠΑΣΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚ-
ΚΛΗΣΙΑΣ ΕΚΒΕΒΛΗΣΑΙ...».

Ἐὰν δὲ προστεθῆ ὅτι ἡ τρίτη αὕτη ἐπι-

στολή ἀποτελεῖ τὴν τελευταίαν τῆς μετὰ
τοῦ Νεστορίου ἀλληλογραφίας τοῦ ἱεροῦ
Κυρίλλου, ἣτις διήρκεσεν ἐν καὶ μόνον
ἔτος, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐπικαλεσθῆ
τις τὸν μέγα τοῦτον ἄνδρα καὶ νὰ τὸν πα-
ραλληλίσῃ ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὸν πατριάρ-
χην Δημήτριον; Ἐντὸς 10 ἡμερῶν ὁ πα-
τριάρχης Νεστόριος προσεκαλεῖτο εἰς με-
τάνοιαν καὶ μάλιστα διὰ κακοδοξίαν τὸ
πρῶτον ὑπ' αὐτοῦ κηρυχθεῖσαν, ἐνῶ ἐξ ἀν-
τιθέτου ὁ πρῶτος τοῦ Φαναρίου διὰ δοκι-
μασθεῖσαν ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ἀντορθόδο-
ξον διδασχὴν, οὐ μόνον δὲν καταδικάζει
τοὺς δημιουργοὺς καὶ συγχρόνους διακό-
νους τῆς, ἀλλ' ἀντιθέτως θαυμάζει καὶ ἐ-
πικροτεῖ τούτους, σεμνυνόμενος μάλιστα
διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ συνέχισιν τοῦ ἔργου τοῦ
προκατόχου του!...

2.—Ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὸν ἁγι-
ον Γερμανὸν Κων/λεως, τὸν ὁποῖον καὶ ἐπι-
καλεῖται ὁ κ. Θ. εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἀπόψε-
ῶν του, διότι ἀπεδέχθη «ἀνεπιγνώστως»,
ὡς γράφει, νὰ ὑπογράψῃ κακόδοξον ὁμολο-
γίαν πίστεως, ὡν ἐπίσκοπος Κυζίκου, δὲν
χρειάζεται νὰ εἴπωμεν πολλά, δεδομένου
ὅτι κατὰ τὴν ἰδίαν μαρτυρίαν του ἡ ἀνω-
τέρω ἀποδοχὴ ἐγένετο ἄνευ πλήρους γνώ-
σεως τοῦ πράγματος, ἦτοι «ἀνεπιγνώστως»!
Ἐὰν δὲ ὑπολογισθῆ ὅτι εὐθύς μετ' ὀλίγον
ὁ ἀνωτέρω ἅγιος ἐξωρίσθη διὰ
τὸ τῆς ὀρθοδοξίας του ἀνυπόστολον καὶ
πεπαρρησιασμένον, ἀντιλαμβάνεται τις ὅτι
οὐδὲν παράλληλον εἶναι δυνατόν νὰ ὑφί-
σταται μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ ἐν γνώ-
σει καὶ ἐκ προθέσεως ἀκο-
λουθοῦντος καὶ κηρύσσοντος ὅποια ἡ ὀρθό-
δοξος συνείδησις ἐπὶ μίαν συνεχῆ δεκα-
ετίαν ἀποτροπιάζεται καὶ καταδικάζει Δη-
μητρίου τοῦ Α'.

Αἱ περὶ Οἰκουμενισμοῦ ἀντιλήψεις Δημητρίου τοῦ Α'.

Εἰς ἐν σημεῖον τοῦ ἄρθρου του «Σιάλ-
πιγξ τῆς Ὀρθοδοξίας» ὁ κ. Θ. γράφει:
«Ὁ Οἰκ. πατριάρχης δὲν πρέπει νὰ κρί-
νεται ἀπὸ ὅσα οἰκονομικῶς διὰ τὰς ἐνε-
στάσας ἀνάγκας πράττει... ἀλλὰ ἀπὸ τὰς
δηλώσεις του περὶ "Οἰκουμενισμοῦ καὶ
διαλόγου...". Ἄς ἴδωμεν λοιπὸν τὰς πεποι-
θήσεις τοῦ κ. Δημητρίου ἐπὶ τῶν ἀνωτέ-
ρω θεμάτων κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ὀψί-

μου ὕμνητοῦ του· ὁδηγὸς εἰς τὴν ἔρευαν μας τὸ προσφάτως κυκλοφορηθὲν διάγγελμα τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 25ετίας τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐν αὐτῷ, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἔρευαν μας, περιέχονται τὰ ἐξῆς θεμελιώδη. Πρῶτον μὲν, ἡ ἔκφρασις **β α θ ε ἰ α ς ἰ κ α ν ο π ο ι ἦ σ ε ω ς** τοῦ πατριάρχου καὶ τῆς περὶ αὐτὸν Συνόδου διὰ τὰς ἐνεργείας τῶν προκατόχων των, σχετικῶς πρὸς τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν τῆς προαγωγῆς τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐνεργειῶν ἰδιαιτέρως τονίζεται τὸ διάγγελμα - ἐγκύκλιος τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου τοῦ 1920. Κατ' αὐτὴν, ὡς γνωστόν, «ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογισομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ **ΚΑΙ ΣΥΓΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥΣ ΚΑΙ ΣΥΣΣΩΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΝ Τῷ ΧΡΙΣΤῷ!**» Σημειωτέον ἐπίσης ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἐγκύκλιος διὰ τὸ ἄκρως οἰκουμενιστικὸν περιεχόμενον τῆς θεωρεῖται μέχρι τῆς σήμερον καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεστέρους θιασώτας τοῦ Ἀθηναγόρου ὡς «ὁ μέγας Χάρτης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας» (Εἰρηνοποιοί, σελ. 25).

Δεύτερον δέ, ἀμέτρητοι εὐχαὶ καὶ ἔπαινοι πρὸς τοὺς διευθύνοντας τὸ Π. Σ. τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ μίαν «μακρὰν καὶ εὐλόγημένην ἐφ' ἐξῆς πορείαν», ἐνῶ συγχρόνως «θεωροῦνται» εὐλογημένοι ἀπὸ Θεοῦ αἱ ὑπὲρ τῆς ἐνότητος πανταχόθεν καταβαλλόμενοι προσπάθειαι. Ἐὰν δὲ ἐρωτήσωμεν ἐν συνεχείᾳ, ποῖος εἶναι ὁ ἀκριδὴς χαρακτήρ τοῦ Π. Σ. τῶν Ἐκκλησιῶν, διὰ τὸ ὁποῖον ἐκδηλοῦνται τοσοῦτον πληθωρικῶς αἱ πατριαρχικαὶ εὐλογίαι, θὰ λάβωμεν τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ πλέον ἴσως ἀρμαδίου εἰς τὸν τόπον μας, τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Θεολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν κ. Α. Θεοδώρου.

«Ἡ σπονδυλικὴ στήλη, οὕτως εἰπεῖν, γράφει ὁ ἀνωτέρω καθηγητῆς, καὶ ὁ θεμέλιος λίθος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται τὸ ὄλον ἐκκλησιολογικὸν οἰκοδόμημα (τῆς Οἴκ. Κινήσεως), εἶναι αἱ ἀκραιφνεῖς περὶ Ἐκκλησίας προ-

τεσταντικαὶ ἀρχαί, συγκεκριμένως δὲ ἡ περὶ ἀοράτου Ἐκκλησίας ἐκδοχὴ καὶ ἡ διαδόχτος θεωρία τῶν «λάδων» καθ' ἣν θεωρία, «ὄλαι αἱ ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίαι... αἱ δι' ἑστᾶμεναι ἀλλήλων ἐν τῇ πίστει ἀνήκουον **ΕΝ ΙΣΩ ΜΕΤΡῶ** εἰς τὴν μίαν ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν» καὶ ὅτι ἡ ἀνωτέρω θεωρία «ἀποτελεῖ καὶ τὴν πεμπτουσίαν τῆς ὄλης ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν»!

Δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ διαλάβῃ τὴν προσοχὴν τοῦ εὐσεβοῦς ἀναγνώστου τὸ ἀκόλουθον σοδαρώτατον γεγονός, ὅπερ συνειδητοποιούμενον ὑπ' αὐτοῦ, θὰ τὸν πληροφορήσῃ ἀμέσως καὶ ἀσφαλῶς περὶ τῆς τελομένης ὑπὸ τοῦ Φαναρίου προδοσίας τῶν τιμῶν, ὡς καὶ τῆς μεγάλης ἐν προκειμένῳ εὐθύνης τῶν τολμώντων νὰ δικαιολογήσουν τοὺς ὑπαιτίους καὶ συνοδοιπόρους μιᾶς τοιαύτης πράξεως. Ἐννοοῦμεν τὸ ἐξῆς. Αἱ πρὸς ἑνωσιν προσπάθειαι ἀποτελοῦν τὸ μέσον ἐκφράσεως, ἐφαρμογῆς καὶ ἐπιτυχίας τῆς ἀνωτέρω συγκρητιστικῆς αἰρέσεως τοῦ αἰῶνος μας, τῆς θεωρίας τῶν κλάδων. Συνεπῶς καὶ οὐδεμίαν προσπάθειαν πρὸς ἑνωσιν ἐὰν δὲν εἶχεν ἐκεργήσει λόγῳ ἢ πράξει ὁ πατριάρχης Δημήτριος, τὸ διάγγελμα καὶ μόνον αὐτοῦ πρὸς τὸ Π. Σ. τῶν Ἐκκλησιῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ὡς εἶδομεν, ἐξ-**υ μ ν ε ἰ τ α ι** καὶ ἀμφοτέραις χερσὶν **ε ὕ λ ο γ ε ἰ τ α ι** ἡ ἀνωτέρω τρισεπάρτατος αἰρετικὴ θεωρία, τὴν ὁποῖαν ἀκριδῶς διατρανοῖ καὶ πιστῶς διακονεῖ τὸ ἀνωτέρω Συμβούλιον — «καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου οὐδεμία αὐταπάτη εἶναι πλέον ἐπιτρεπτή», κατὰ τοὺς λόγους τοῦ αὐτοῦ καθηγητοῦ κ. Ἀ. Θεοδώρου— εἶναι ἱκανόν, ὅπως κατατάξῃ τὸν Οἰκουμενικὸν εἰς τὸν κατάλογον τῶν συγχρόνων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καὶ μόνον ἡ ἀποδοχὴ, ἐπαναλαμβάνομεν — πῶς μᾶλλον ἡ ἐπικρότησις καὶ εὐλογία— τῆς ἀνωτέρω θεωρίας ὑπὸ το πατριάρχου καὶ τῆς συνόδου του, ἀλλὰ καὶ ὑπ' οἰουδήποτε ὀρθοδόξου ἐπισκόπου, εἶναι ἱκανή, ἄνευ ἐτέρας πράξεως ἢ δημηγορίας, νὰ ἐμφανίσῃ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἑτεροδόξων ΤΜΗ-

ΜΑ καὶ μόνον τῆς ὅλης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ΜΕΡΟΣ διασώζουσιν, ὡς ἐκ τούτου, τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας, ἡ ὁποία ὁλόκληρος καὶ τελεία ἐπαγαπαύεται, κατὰ τὴν ἀνωτέρω αἵρεσιν, εἰς τὸ σύνολον τῶν ἀπανταχοῦ γῆς χριστιανικῶν ὁμολογιῶν, ἀνεξαρτήτως ἂν αἱ πλείσται τούτων ἄ ρ ν ο ὕ ν τ α ι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου, σύνολον τὴν ἱερὰν Παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ δὲ ἀκαδημαϊκὴ θεολογία ἐνίων ἐξ αὐτῶν καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!!...

Οἱ διάκονοι τῆς συγχρόνου ταύτης καὶ μεγίστης τῶν αἱρέσεων, οὐ μόνον διαστρέφουν ἐκ θεμελιῶν τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησιολογίαν καὶ πίστιν, ἀλλὰ καὶ στηρίζουν συγχρόνως ἑκατομμύρια αἰρετικῶν χριστιανῶν εἰς τὴν πλάνην των, ἀποκλείοντες τὴν περίπτωσιν «νὰ ἐνωθοῦν οὗτοι εἰς τὸν κορμὸν τῆς μιᾶς, ἁγίας, ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας» —διότι ΠΟΥ νὰ ἐνωθοῦν, ὅταν ΟΥΔΕΙΣ διεκδικῆ καὶ κατέχη τὴν μοναδικότητα καὶ ἀλήθειαν;—, διπλοῦν ἐργαζόμενοι οὕτως ἐγκλημα, πρὸς τε τοὺς ὁμοδόξους καὶ τοὺς ἑτεροδόξους.

Ὅντως διὰ τῶν περὶ οἰκουμενισμοῦ καὶ διαλόγου δηλώσεών του ὁ πατριάρχης Δημήτριος «ἄπαν μὲν τὸ ἑαυτοῦ εἰσενήνοχεν» οὐχὶ ὅμως προκειμένου νὰ ἐκτάμη «τὰ ζιζάνια τῶν τῆς ἀληθείας παρεκκλίσεων τῆς, ὡς ἐκπροσωπεῖται ὑπὸ τινων, αἱρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ», ἀλλὰ ἀντιθέτως, διὰ ν' αὐξήσῃ καὶ κραταιώσῃ ταῦτα. ὥστε «νὰ συμπνιγῆ» καὶ ὁ ὀλίγος καλοπροαίρετος «σῆτος», ὅστις «συνηύξανεν» ἐν μέσῳ αὐτῶν!...

Ἡ πατριαρχικὴ προσφώνησις πρὸς τὸν Βίλλεμπρανς καὶ ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός. Τὸ ἐπὶ τοῦ διαλόγου πιστεῦν τοῦ Πατριάρχου.

Τέλος, σχετικῶς μὲ τὴν σύγκρισιν ἀγίου Μάρκου - Δημητρίου, ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ κάτωθι. Ἐάν ἐπεθύμει ὁ π. Μελέτιος νὰ κρίνῃ «τὴν δικαίαν καὶ οὐ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν», θὰ ἔπρεπε νὰ συγκρίνῃ παραλλήλους καὶ ὁμοίας ἐνεργείας τῶν δύο ἀνδρῶν, ἤτοι τὸν «λίβελλον» τοῦ ἀγίου πρὸς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον τοῦ Πατριάρχου, ἐφ' ὅσον ἀμφοτέρω συνι-

στοῦν «τὰ πρωτόλεια» τῆς πρώτης δημοσίας ἐμφανίσεώς των εἰς τὸν στίβον τοῦ ἐνωτικοῦ διαλόγου, καὶ οὐχὶ τὸ πλέον ἀδύνατον σημεῖον τοῦ ἄτλαντος τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς μίαν ἐπίπλαστον ὁμολογίαν τοῦ πατριάρχου.

Γράφομεν ἐπίπλαστον ὁμολογίαν, διότι ὁ θρόνος τῆς Κων)πόλεως ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐφ' ἑξῆς ἔχει συνηθίσει τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα εἰς τοιοῦτου εἶδους «ὁμολογίας» καὶ διακηρύξεις, ὡς ἐγένετο καὶ μὲ τὸ κοινὸν μήνυμα τῶν πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας καὶ Κων)λεως κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ παρελθόντος ἔτους. Δὲν εἶχαν προλάβει οἱ πιστοὶ νὰ συνειδητοποιήσουν τὸ γεγονός καὶ τὴν σημασίαν τοῦ μνημονευθέντος μηνύματος, ὅταν εἶδον νὰ καταπατῆται βιαίως καὶ ὠμῶς ἀπὸ τοὺς ἰδίους δημιουργοὺς του καὶ ὑποτιθεμένους... ὁμολογητάς. Αἰτία; ὁ δρῶν ἀναισχύντως ἐν Κύπρῳ παποκαίσαρισμὸς τοῦ πρώην Ἀρχιεπισκόπου Μακαρίου, τὸν ὁποῖον ἔσπευσε νὰ ἐνισχύσῃ διὰ τῆς Ἀηστρικῆς του Συνόδου ὁ Νικόλαος τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆ ἀνοχῆ καὶ συγκαταθέσει τοῦ συναδέλφου του κ. Δημητρίου!

Εἰς τὴν περίπτωσιν ὅμως τοῦ ἀγίου Μάρκου ποῖος ἀγνοεῖ τοὺς ποικίλους ἐκβιασμούς τῶν μελῶν τῆς ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας ἀπὸ τὸν ἀσχολούμενον μὲ τὸ ...κυνήγιον αὐτοκράτορα; Διὰ τὴν νὰ δεχθῶμεν ὅτι ὁ ἀνωτέρω λίβελλος ἀποτελεῖ προῖον ἐλευθέρως καὶ ἐκουσίας δραστηριότητος τοῦ ἀνδρός; Ἀλλὰ καὶ ἂν τὸν δεχθῶμεν ὡς τοιοῦτον καὶ συνεπῶς ἐρμηνεύσωμεν τοὺς λόγους του —ἐγνωεῖται μόνον τοὺς πρὸς τὸν πάπαν χαρακτηρισμούς του, καθ' ὅσον τὸ λοιπὸν κείμενον οὐδὲν τὸ ἀπᾶλλον περιέχει πρὸς τὴν ὀρθόδοξον διδαχὴν— ὡς ἔκφρασιν οἰκονομίας πρὸς ἐπιτυχίαν μιᾶς μελλούσης ἐνώσεως, τίς δίδει ἡμῖν τὸ δικαίωμα, ἢ π ο ἰ ο ν γεγονός ὠθεῖ ἡμᾶς, ὥστε νὰ ὑπολάβωμεν καὶ τοὺς λόγους τοῦ πατριάρχου Δημητρίου πρὸς τὸν Βίλλεμπρανς ὡς προῖοντα π α ρ ο μ ο ί α ς οἰκονομίας; Ἐάν ὀλίγαι ἡμέραι συζητήσεων μετὰ τῶν παπικῶν ἐγένοντο αἰτία νὰ διαπιστώσῃ τὸ μάταιον μιᾶς περαιτέρω οἰκονομικῆς προσπαθείας, γενόμενος περαιτέρω «ρομφαίας δξύτερος», πῶς ὁ Οἰκουμενικὸς κατόπιν τοσοῦτων αἰῶνων πλουσίας ἐν προκειμένῳ πείρας, καὶ δὴ

τῆς τελευταίας τραγικῆς δεκαετίας, εἶναι δυνατόν νὰ τύχη συγγνώμης δι' ὅσα πράττει καὶ λέγει; «Ἄδυσσος ἐσχάτη» ὄντως ὑφίσταται μεταξύ τῶν ἐνεργειῶν τῶν δύο ἀνδρῶν, καθισταμένης ἀδυνάτου αἰσθητέου «γεφυρώσεως» τῆς, ἔστω καὶ ἂν ἤθελον χρησιμοποιηθῆ πρὸς τοῦτο τὰ «οἰκονομικά» καὶ τῆς ἀληθείας ἀλλότρια ὕλικά τοῦ κ. «θεολόγου».

Τί ἐμποδίζει, ἐπίσης, ἡμᾶς, ὅπως ἀπορρίψωμεν τὴν πρότασιν τοῦ πατριαρχικοῦ συνηγόρου, καθ' ἣν «τὰ λέγει καλὰ ὁ ἅγιος Μάρκος» ἐν τῇ γνωστῇ σημείῳ τοῦ «λιθέλλου» του, ἔνθα προσφώνει τὸν πάπαν «πρωτεύοντα τῶν ἱερέων» καὶ «ἀγιώτατον πατέρα», ὅταν ἔχωμεν πλεῖστα ἐκ τῆς ἱστορίας παραδείγματα ἁγίων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν πλὴν «παρενεχθέντων» εἰς ἐν ἣ καὶ περισσότερα σημεῖα τῆς ὀρθοδόξου δεοντολογίας; «Ἡμεῖς δὲ ἐπεὶ καὶ ἄλλους τινὰς τῶν μακαρίων ἡμῶν πατέρων καὶ διδασκάλων ἐν πολλοῖς τε ἄλλοις τῆς ἀκριθείας τῶν ὀρθῶν δογμάτων παρενεχθέντας καταλαμβάνοντες, γράφει ὁ μέγας ἀγιορείτης σοφὸς καὶ δεινὸς ἑλληνιστὴς Νεόφυτος ὁ Κουσακάλυβιτης, τὸ μὲν παρενεχθέν οὐ προσθήκη δεχόμεθα, τοὺς ἀνδρας δὲ ἀσπαζόμεθα. Οὕτω καὶ τοὺς, οἵτινες ὑπηνέχθησαν εἰπεῖν τὸ Πνεῦμα ἐκ τοῦ Ἰησοῦ ἐκπορεύεσθαι, τὸ μὲν παρὰ τὴν δεσποτικὴν φωνὴν οὐ δεχόμεθα, ἐκείνους δὲ τῆς πατέρων ἀγγέλης οὐκ ἀποκρίνομεν. Καὶ γὰρ καὶ Διονύσιον τὸν Ἀλεξανδρείας τῷ χορῷ τῶν πατέρων συντάσσοντες, τὰς ὑπ' αὐτοῦ λεχθείσας πρὸς τὸν λίβαν Σαβέλλιον ἀρειανικὰς φωνὰς οὐκ ἀποδέχομεθα, ἀλλὰ καὶ παντελῶς ἐκτρέπομεθα. Καὶ τὸν ἐν μάρτυσι μέγαν Μεθόδιον Πατάρων, καὶ Εἰρηναῖον τὸν Λουγδούνων καὶ Παππίαν τὸν Ἱεραπόλεως, τὸν μὲν τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον ἀναδησάμενον, τοὺς δὲ, ἀνδρας ὄντας ἀποστολικούς καὶ τοῖς τοῦ βίου τρόποις τὸ θαυμάσιον ἐξαστρέπτοντας, ἀλλ' οὖν εἴ τι γε τῆς ἀληθείας ὀλιγώρησαν καὶ παρηγέχθησαν φθέγγασθαι ἀπειναντίας τοῦ κοινού καὶ ἐκκλησιαστικοῦ δόγματος, ἐν τούτοις μὲν οὐχ ἐπιδέμεθα, τῆς πατρικῆς δὲ τιμῆς καὶ δόξης οὐ μενοῦν, οὐδέ ν' αὐτῶν περικόπομεν».

Διατί λοιπὸν νὰ μὴ δεχθῶμεν ὅτι καὶ

εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν «παρηγέχθη» ἢ «ὀλιγώρησέν» πως διὰ τοὺς εἰς τὸν πάπαν χαρακτηρισμούς του καὶ ὁ φωστὴρ τῆς Ἐφέσου, ὅταν ἱκανοὶ ἄνδρες πρὸ αὐτοῦ καὶ χάριτος ἐμπλεοὶ «παρηγέχθησαν» καὶ ἐπὶ δογματικῶν εἰσέτι θεμάτων; Τὰ ἀνωτέρω ὅμως ἀπετέλεσαν λεπτομερείας καὶ στιγμιαίας «ὀλιγωρίας» τῶν ἀνωτέρω ἀνδρῶν, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν αἴγλην τοῦ λοιποῦ εὐσεβοῦς καὶ κατὰ πάντα ὀρθοδόξου βίου των. Διὰ τὸν νῦν ὅμως προκαθήμενον τοῦ Φαναρίου δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν τοιοῦτόν τι; Δυστυχῶς ὄχι, ἐφ' ὅσον ὡς γνωστόν, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐνθρονίσεώς του ἄχρι τῆς σήμερον ἐλάχιστα συμφώνως «πρὸς τὸ κοινὸν καὶ ἐκκλησιαστικὸν δόγμα» ὠμολόγησεν, καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων τὰ σπουδαιότερα μετ' ὀλίγον ὁ ἴδιος κατεπάτησεν βιαίως, ὡς ἐγένετο καὶ μετὰ τὸ μήνυμα τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας τοῦ 1973.

Βεβαίως οἱ ἀποδοθέντες εἰς τὸν πάπαν χαρακτηρισμοὶ ὑπὸ τῶν δύο ἀνδρῶν καὶ εἰς τοὺς προλόγους τῶν ἐξεταζομένων κειμένων ὑπάρχοντες ἔχουν ὁμοιότητά τινα, διὰ νὰ διαφοροποιηθοῦν ὅμως τ ε λ ε ί ω ς εἰς τὴν συνέχειάν των, καθ' ὅσον οὔτε ὁ «λίβελλος» τοῦ ἁγίου ἐξηγλεῖτο εἰς τὴν ἀνωτέρω προσφώνησιν, οὔτε πολλῷ μᾶλλον τὸ πατριαρχικὸν μήνυμα - προσφώνησις τοῦ κ. Δημητρίου. Ὡς γνωστόν, ὁ ἅγιος Ἐφέσου ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησεν εὐθαρσῶς καὶ περὶ τῆς καινοταμίας τοῦ καθαρτηρίου πυρός, περὶ τῶν ἀξύμων καὶ τοῦ πονηροῦ ἔθους τοῦ «φιλιόκβε» καὶ περὶ τῆς «δίκης» τοῦ ἁμαρτήματος τούτου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ «διὰ τὴν παραποίησην τῆς σφραγίδος τῆς τῶν χριστιανῶν ὁμολογίας»! Δὲν ἐδίστασεν, ἐπίσης, νὰ προτρέψῃ τοὺς Λατίνους, ὅπως «λέγουν τ' ἀληθῆ» διὰ τῆς ἀπορρίψεως τῶν «καινοτέρων», τὰ ὅποια ἐπεισήγαγον», ἀναγκασθέντες οὕτω νὰ διαφωνήσουν πρὸς ἑαυτούς, τοὺς «κοινοὺς πατέρας» καὶ πρὸς τοὺς συγχρόνους των ὀρθοδόξους. Μόνον ἐὰν ἤθελον ἐνεργήσῃ παραμοίως, θὰ ἐχαρποῖον πᾶσαν χριστιανικὴν ψυχὴν, ἥτις «μετέωρος» ἀνέμενε τὴν ἀνωτέρω ὑπὸ τοῦ ἁγίου ἀπαιτούμενην ἰδιόρθωσίν των πρὸς διακοπήν τοῦ οἰκουμενικοῦ σκανδάλου τῆς διαιρέσεως.

Συνεπῶς, ἐὰν ἀφαιρέσωμεν ἐκ τοῦ ἐν λόγῳ «λιθέλλου» τοὺς χαρακτηρισμούς τοῦ

πάπα, τοὺς ὁποίους καὶ δεόντως ἠρμηγεύσαμεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, δὲν θὰ εὐρωμεν ἐν αὐτῷ οὐδὲ μίαν ὑποχώρησιν εἰς τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' οὐδὲ ἀμνήστευσιν τῶν καινοτομιῶν τῆς πρεσβυτέρης Ρώμης, αἵτινες εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐπέπρωτον ἡ ἀποδοῦν δις εξαρίθμητοι καὶ παμιεγέθει...

Ἄς ἐξετάσωμεν ἀκολούθως καὶ τὸ λοιπὸν περιεχόμενον τῆς πατριαρχικῆς προσφωνήσεως. Καὶ κατὰ πρῶτον τὴν ἀκόλουθον πρότασιν, ἣ ὁποία παρὰ τὴν ἀπλότητά της εἶναι ἐν τούτοις ἱκανὴ νὰ διαφεύσῃ πλήρως τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ κ. Θ. συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ὁ κ. Δημήτριος «πράττει τὸ ἴδιον» μὲ τὸν ἅγιον Μάρκον καὶ ὅτι «ἀφίσταται ὅλον ἐν καὶ περισσώτερον μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου τῶν θέσεων τοῦ προκατόχου τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου».

Ἐπιφελούμεθα αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας τῆς συναντήσεώς μας, διὰ νὰ διαβεβαιώσωμεν ὑμᾶς ὅτι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον μετὰ τήσεως εὐλικρινείας καὶ ζήλου ἤρχισεν ὁ μακαρίας μνήμης μέγας προστάτοχος ἡμῶν Πατριάρχης Ἀθηναγόρας θὰ ΣΥΝΕΧΙΣΘΗ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΘ' ΟΛΟΝ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΠΟΥ Ο ΘΕΟΣ ΘΑ ΕΠΙΤΡΕΨῃ ΝΑ ΕΥΡΙΣΚΩΜΕΘΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΤΑΥΤΗΝ...» (ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ, Νο. 90, σ. 14). Προσθέτων δ' ἐν συνεχείᾳ εἰς γλῶσσαν θεολογικῆς διπλωματίας —πρὸς ἀποφυγὴν σκανδαλισμοῦ τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας— ὅτι «οἱ πάντες (ἤτοι ὀρθόδοξοι καὶ λατῖνοι) παρ' αὐτῷ (Ἰησοῦν) ἰστάμεθα, καὶ οἱ πάντες καλούμεθα, ἵνα δηλώσωμεν τὴν πρὸς Αὐτὸν πιστότητα ἡμῶν», διὰ νὰ καταλήξῃ: «σήμερον δεχόμεθα ὑμᾶς ὡς τοιοῦτους συμμάχους πιστότητος πρὸς τὸν Ἰησοῦν», οὐδὲν ἄλλο διακηρύττει παρὰ τὸν παπισμὸν ὡς ἀγίαν καὶ σεβασμίαν Ἐκκλησίαν, ὁποία συγχάνει καὶ ἡ Ὀρθόδοξος τοιαύτη!

Πρὸς μίαν ὁμῶς σαφεστέραν ἀπόδειξιν τοῦ ἀνωτέρω συμπεράσματός μας, ἀντιγράφωμεν ἐνταῦθα τοὺς κατωτέρω λόγους τοῦ

καρδιναλίου, περιεχομένους ἐν τῇ πρὸς τὸν κ. Δημήτριον προσφωνήσει του. «Αἱ Ἐκκλησίαι ἡμῶν, ὄργανα σωτηρίας, ἐξακολουθοῦσι τὴν ἁγιαστικὴν ἀποστολήν των, κηρύττουσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τὸν μεταδοθέντα ἐν ταῖς διδασκαίαις τῶν Ἀποστόλων, ἐνσωματοῦσαι τῷ Χριστῷ νέους μαθητάς, ἱεουργοῦσαι τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας, τὴν θεῖαν εὐχαριστίαν». Τί ἀπήντησεν εἰς ταῦτα ὁ κ. Δημήτριος; Ἠρνήθη, ὡς ἔπρεπε, τὴν ἀνωτέρω διαπίστωσιν τοῦ καρδιναλίου, καθ' ἣν καὶ ὁ παπισμὸς εἶναι Ἐκκλησία ἁγία, σεβασμία καὶ «ὄργανον σωτηρίας» καὶ ἱεουργὸς τῆς ἀληθοῦς θείας εὐχαριστίας; ΟΥΔΟΛΩΣ. Ἀντιθέτως, ἀπαδεχθεὶς πάντα ταῦτα μετὰ μεγίστης ἀπαθείας ἐδήλωσεν τὰ κάτωθι εἰς ἕν σημεῖον τοῦ λόγου του: «ΤΑΥΤΑ ΛΕΓΟΝΤΕΣ ΣΥΝΟΜΟΛΟΓΟΥΜΕΝ ΟΣΑ ἡ ὑμετέρα λῆαν περισπούδαστος Σεβασμιότητος ὡμολόγησε κατὰ τὴν προσφώνησιν αὐτῆς ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναφ»!! (Αὐτ. σ. 18). Καὶ ἐνῶ ὁ «χορὸς τῶν μακαρίων πνευμάτων τῶν ἐν Κων) λει ἀθλησάντων ἁγίων πατέρων» θ' ἀνέμενον ν' ἀκούσουν ἐκ τῶν πατριαρχικῶν χειλέων φράσεις ἱκανὰς νὰ φέρουν εἰς μετάνοιαν τὴν ἀείποτε ἐπηρμένην ὄφρυν καὶ «ὀδηγήσουσιν πρὸς τὸν Ἰησοῦν» τὴν πρὸ αἰώνων ἐκπεσοῦσαν τῆς χάριτος παπικὴν ἐκκλησίαν, ἀπ' ἐναντίας ἤκουσαν καὶ πάλιν τοὺς κάτωθι πατριαρχικοὺς λόγους: «οὐδενὸς φεισόμεθα, ἵνα ΟΜΟΥ ἀνάγωμεν τοὺς πάντας εἰς Ἰησοῦν»... Ἐπίσημον δηλαδὴ ἀναγνώρισιν διὰ πολλοστὴν φορὰν τῆς ἱερωσύνης τῶν παπικῶν καὶ διακηρύξιν τῆς ἐκκλησίας των ὡς ἀποστολικῆς καὶ ἁγίας, πλήρους ταμειοῦχου τῆς θείας χάριτος, πρὸς καταφρόνησιν τῶν διαφόρων λαλησάντων ἁγίων πατέρων καὶ θεολόγων τῆς Ὀρθοδοξίας. (Ἐνδεικτικῶς ἐνταῦθα σημειοῦμεν τὴν περὶ τοῦ παπισμοῦ γνώμην τοῦ μεγάλου θεολόγου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρεως —τὸν ὁποῖον ἀσφαλῶς οὐδεὶς σωφρονῶν θὰ ἠδύναται νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς «σκληροστράχην φανατικὸν» καὶ ὅστις μετὰ παρρησίας ἔγραψεν: «Ὁ ΓΑΡ ΠΑΠΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΘΕΟΥ ΕΣΤΙ ΧΩΡΙΣΜΟΣ»!!! (δρα σ. 95/6 τῆς «Πρὸς Πέτρον Κλαίρικιον» ἐπιστολῆς του, ἐκδ. Ἀθηνῶν 1844).)

Ἀδυνατοῦμεν δ' ἀκολούθως νὰ διακρίνωμεν, ΠΟΥ εὐρίσκεται ἡ ἐκθειάζομένη

ὑπὸ τοῦ κ. Θ. «τόλμη» τῆς πατριαρχικῆς προσφωνήσεως, ὡς καὶ ἡ «ὁμολογία» αὐτῆς «λόγῳ τῶν ἐπικρατουσῶν σήμερον συνθηκῶν». «Ἀσφαλῶς τὴν ἀγέγνωσε προχείρως». Ἡ ἀναφορὰ τοῦ κ. Δημητρίου εἰς τὴν ὑφίστην αὐθεντίαν τῆς οἰκουμενικῆς συνόδου, ὡς καὶ ἡ πρότασις αὐτοῦ, ὅτι αἱ ἐπὶ μέρους ἐνωτικαὶ προσπάθειαι τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν θὰ κριθοῦν τελικῶς «ἐπι πανορθοδόξου ἐπιπέδου», δὲν εὐνοῦνται νὰ ἔχουν οὐδεμίαν βαρύτητα καὶ σημασίαν, κατόπιν τῶν ὧσιν ἀνωτέρω ὁ ἴδιος ἀπεδέχθη καὶ προσέφερεν εἰς τὴν παπικὴν ἔδραν...

Μήπως καὶ ὁ Ἀθηναγόρας δὲν διεκλήρυτεν εὐκαιρίας δοθείσης τὰ παρόμοια, ὁμολῶν πληθωρικῶς περὶ διαλόγου «ἐπι πανορθοδόξου ἐπιπέδου» χωρὶς μὲ τοῦτο νὰ ἐννοῆται μέγα τι, δεδομένου ὅτι ἐγγώριζεν τὸν συμπτωματολισμὸν καὶ τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν εἰς τὸ τοῦ οἰκουμενισμοῦ τέλμα; Ἐρωτῶμεν π ο ί α ἐκκλησία «ἔδρασεν γενναίῳν τι», ὥστε νὰ φοβηθῆ ὁ προκάτοχος τοῦ νῦν οἰκουμενικοῦ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν γνώμην καὶ συμφωνίαν τῆς διὰ μίαν μέλλουσας μετὰ τοῦ παπισμοῦ ἐνωσιν, ὡς τὴν ἠγόει ἐκεῖνος; Π ο ί α ἀκολούθως κατεδίκασεν τὰς πασιφανεῖς ἀντορθοδόξους ἐνεργείας τοῦ Ἀθηναγόρου, ὥστε νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὸν Δημήτριον; Δυστυχῶς ἔχουν φθάσει εἰς τοιαύτην κατάπτωσιν τὰ σύγχρονα κριτήρια τῶν ὀρθοδόξων, ὥστε ἀρκεῖ ἱεράρχης τις νὰ ὁμολογήσῃ καὶ ἀσπασθῆ δημοσίως ἀληθειάν τινα τῆς ἱερᾶς μας Παραδόσεως, διὰ νὰ θεωρηθῆ τοῦτο πάραυτα μέγα γεγονός, ἐνῶ συγχρόνως θεωρεῖται μηδαμινὸν καὶ ἐπιβαλλομένη διπλωματία «λόγῳ τῶν ἐπικρατουσῶν σήμερον συνθηκῶν» ἢ ἀπεμπόλησις τῶν ἱερῶν Κανόνων, ἢ ἐπικρότησις τῆς παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἢ πλήρης καταφρόνησις τῶν ἱερῶν τῆς Ὀρθοδοξίας παραδόσεων!...

Καὶ ἐνῶ, ὡς παρετηρήσαμεν, πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω βλασφημίαι ἀντιπροσωπεύονται λίαν ἐπιτυχῶς εἰς τὰς ἀνωτέρω πατριαρχικὰς προσφωνήσεις, ὁ π. Μελέτιος δὲν ἐδεδίωκεν νὰ τὰς ἀποδώσῃ «στὸ πολιτικάντικον δαιμόνιον κάποιου γραμματικοῦ Φαναριώτη, ἐνῶ τὰ κατ' ἐπίφασιν ὀρθόδοξα ῥήματα τοῦ κ. Δημητρίου, τὰ ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνα τῶν αἵρετικῶν του θέσεων —λόγῳ

τῆς προκαλουμένης συγχύσεως, ὡς π.χ. καὶ ἡ περὶ «ἀγιότητος ἐν ἀληθείᾳ» φράσις τῆς ἀνωτέρω προσφωνήσεώς του—, νὰ τὰ θεωρῆ εἰλικρινῆ αἰσθήματα τοῦ ἰδίου καὶ μόνου! Ἡ δὲ μεγάλως διαφημισθεῖσα πρότασις τοῦ πατριάρχου, καθ' ἣν «ὁ πάπας οὐδὲν προνόμιον ἐξουσίας ἔχει εἰς οὐδεμίαν ἐπισκοπήν» κατὰ τὴν ἀπόδοσιν τοῦ ἀρτιφανοῦς συνηγόρου του, οὐδὲν ἄλλο ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκφράσῃ παρά τὴν παράκλησιν τοῦ κ. Δημητρίου, ὅπως ἐν τῇ μελλούσῃ ἐνώσει Ὀρθοδοξίας καὶ παπισμοῦ —τὴν ὁποῖαν σημειωτέον ἀποδέχεται, ὡς εἰδόμεν, ἀσμένως καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀπαιτήσεως μετανοίας καὶ διορθώσεως τῶν Λατίνων ἐκ τῶν ἀναριθμητῶν πλανῶν των— ὑποχωρήσῃ ὁ πάπας τελικῶς ἀπὸ τὸ πρωτεῖόν του καὶ τὸν δεχθῆ καὶ αὐτὸν ὡς ἰσότιμον ἀδελφόν του! Ἐφοβήθη, μήπως τὸν χρησιμοποίησῃ ὡς ὑποτακτικόν του, συμφώνως πρὸς τὰς δηλώσεις τοῦ ρωμαίου ποντίφηκος κατὰ τὴν τελετὴν τῆς ἐπιδόσεως τοῦ «ἴαμου τῆς ἀγάπης» τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1972, ὅτε ἱταμώτατα «δὲν ἐδίστασε, κατὰ τὸν καθηγητὴν κ. Κ. Μουρατίδην, νὰ προσβάλλῃ κατὰ πρόσωπον τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ὀρθοδοξίας, διακηρύττων ἐνώπιον αὐτῶν, ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι ἡ ὑπερτάτη ἀρχὴ καὶ δρατὴ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ πέτρα τῆς πίστεως...», καλῶν ἐν συνεχείᾳ τοὺς ὀρθοδόξους, ὅπως μετὰ συνέσεως καὶ τόλμης... χωρήσουν εἰς τὴν προδοσίαν τῆς Ὀρθοδοξίας!

Συνεπῶς μετὰ τὰς ἀνωτέρω ἀναλύσεις καὶ συγκρίσεις τῆς πατριαρχικῆς προσφωνήσεως, λίαν ἐκφραστικὰς τῶν περὶ διάλογου ἀπόψεων τοῦ πατριάρχου, δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς τὰ κάτωθι συμπεράσματα:

α) Ὁ πατριάρχης Δημήτριος, ἀποδεχόμενος ὀλοφύχως τὴν γραμμὴν τοῦ «μεγάλου Ἀθηναγόρου», διαδηλοῖ διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὴν διάπυρον ἐπιθυμίαν του, ὅπως ἀκολουθήσῃ ταύτην πιστῶς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διακονίας του εἰς τὸν θρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως!

β) Ὁ παπισμὸς εἶναι ἀγία, σεβασμία καὶ συμμάχτος τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας Ἐκκλησία, ὄργανον σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ὡς καὶ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία!

γ) Ἐν τῇ μελλούσῃ ἐνώσει ἔγα και μόνον ὄρον θέτει εἰς τοὺς παπικούς· νὰ ἀπολαμβάνη και ὁ θρόνος τῆς Κων) πόλεως ἴσων πρεσβείων τιμῆς πρὸς τὴν πρεσβυτέραν Ρώμην!

Ἐπιλεγόμενα

Τούναγτιον τὸ ἀνωτέρω περιγραφὴν πλήθος τῶν πατριαρχικῶν κακοδοξιῶν κρίνεται παλὺ διαφόρως ἀπὸ τὸν κ. Θ. Κατ' αὐτὸν ὁ Πατριάρχης ἐν τῇ γνωστῇ προσφωνήσῃ του «ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν, πὺ ἐπρεπεν, εἰς ἐκεῖνα, πὺ ὁ πάπας Παῦλος εἶπεν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Μελίτωνα κατὰ τὴν ἐπίδοσιν τοῦ Τόμου τῆς Ἀγάπης»!... Μὴ ἀρκούμενος δὲ εἰς τὴν ἀνωτέρω παραποίησιν τῆς ἀληθείας προσέθεσεν «ὅτι αἱ ἀρχαί, τὰς ὁποίας ὁ Παναγιώτατος ἡμῶν Πατριάρχης ἔθεσε διὰ τοῦ μηνύματος αὐτοῦ, ἀποτελοῦν τὸν ἀκρογωνιαῖον λίθον τοῦ διαλόγου μετὰ τῶν ἑτεροδόξων»!! Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἀληθῆ και ὑπὸ τῶν πραγμάτων πιστοποιουμένην ἔγνωσαν τῶν λόγων τούτων, ὅτι δηλαδὴ ἡ ἔγνωσις θὰ πραγματοποιηθῆ εὐκόλως, ἐφ' ὅσον και ὁ παπισμὸς κατὰ τοὺς πατριαρχικοὺς λόγους, τυγχάνει ταμειοῦχος τῆς θείας χάριτος και συνεπῶς οὐδεὶς πρόκειται νὰ ὑποχωρήσῃ ἔναντι τοῦ ἄλλου... Τοῦτο ἄλλως τε τὸ εἶχε ἤδη ἀπὸ τὸ θέρος τοῦ 1972 διακηρύξῃ ὁ Σεβ. Σταυρουπόλεως κ. Μάξιμος, ὁ πρόεδρος τῆς ἀφιχθείσης κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1973 ἐν Ἀγίῳ Ὁρει πατριαρχικῆς ἐξαρχίας, διὰ τῶν ἐξῆς λόγων: «Δὲν ὑπάρχει πορεία ἐκκλησίας πρὸς ἐκκλησίαν, ἀλλὰ πορεία τῶν ἐκκλησιῶν πρὸς τὸν Κύριον». (*Ὁρα περίοδικόν: ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ, Βόννη, Μάϊος 1972, σ. 5).

Κατόπιν πάντων τούτων, πῶς ἐτόλμησεν ὁ π. Μελέτιος νὰ διαβεβαιώσῃ τοὺς ἀναγνώστὰς τοῦ «Ὁρθ. Τύπου», ὅτι: «τὰ μακάρια πνεύματα τῶν ἐν Κων) λει ἀθλησάντων ἁγίων πατέρων, περιστοιχίζοντα τὸν σεπτὸν ἀρχηγὸν τοῦ Γένους τῶν ὀρθοδόξων θὰ ἐσκίρτησαν και ἐχόρευσαν ἀγαλλόμενα», ἀκούοντα τὰς ἀνωτέρω βλασφημίας;! Πόθεν διεπίστωσεν ὁ π. Μελέτιος τὴν «ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν πατέρων» πορείαν τοῦ πατριάρχου; Ἄν ὄσα ἐδήλωσε και διεκήρυξεν ὁ Α' διὰ τῆς πρὸς τὸν κ. Βίλλεμπρανς ὁ Οἰκουμενικὸς πατριάρχης κ. Δημήτριος προσφωνήσεώς του και τὸ διάγγελμά του πρὸς τὸ Π. Σ. τῶν Ἐκκλησιῶν δὲν ἀποτελοῦν προσβολὴν και προδοσίαν τῆς ὀρθοδόξου ἀληθείας, καθιστῶντα τοῦτον «ὄντως ἀξιοκατάκριτον» και «σάλπιγγα... κακοδοξίας», τί θὰ ἔπρεπε νὰ εἶπῃ ἀκόμη, διὰ νὰ θλίψῃ τοὺς ὀρθοδόξους περισσότερον; Πῶς εἶναι ἰδυνάτων δὲ οἱ Ἁγιορεῖται ἴδια πατέρες νὰ μνημονεύουν τοῦτον μετὰ πάσης εἰρήνης και... μακαριότητος, διώκοντες τοὺς ἀλλέως φρονοῦντας, ὡς ὄθθεν φανατικούς και πεπλανημένους;

Ἐπειδὴ ὅπως τὰ ἀνωτέρω ἀναιρεθέντα ἐπιχειρήματα τοῦ π. Μελετίου Καλαμαρά, ὁμοῦ μετὰ τινων ἐτέρων παρομοίας «τεχνολογίας» ἐχρησιμοποιήθησαν ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ νῦν πρωτεπιστάτου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους π. Θεοκλήτου Διονυσιάτου, ἐν τῇ γνωστῇ, κατὰ τοῦ συγχρόνου ἀνθενωτικοῦ κινήματος ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἐκθέσει του (ὄρα ΑΘΩΝΙΚΟΥΣ ΔΙΑΛΟΓΟΥΣ Μάρτ/1974, σσ. 21-5), θὰ ἐπανέλθωμεν προσεχῶς, Θεοῦ θέλοντος, διὰ μίαν ὀφειλομένην ἀναίρεσιν τῶν ἀγνοησάντων θέσεων τοῦ ἀνωτέρω Μοναχοῦ.

